

GABIJOS BALSAS

2021 m. kovas Nr. 5

TURINYS

3 Išanginis žodis

4–5 Laimė mokinių ir mokytojų akimis

6–7 Šimtadienio atgarsiai

8 Prancūziškos kultūros šventė

9–10 Tarptautinei raudonos nosies dienai

Redaktoriai: Jūratė Kalverš, Daiva Andriukaitienė

Fotografijų autoriai: Gustė Šimkutė, Ramutė Baltrūnienė

Korespondentai: Agnė Matulionytė, Liepa Samulionytė, Kamilė Šimaitė,
Emilija Stankauskaitė, Adrija Subačiūtė, Otilija Smelevičiūtė

Laikraščio el. paštas: gabijos.laikrastis@gmail.com

Mūsų Skaitytojau,

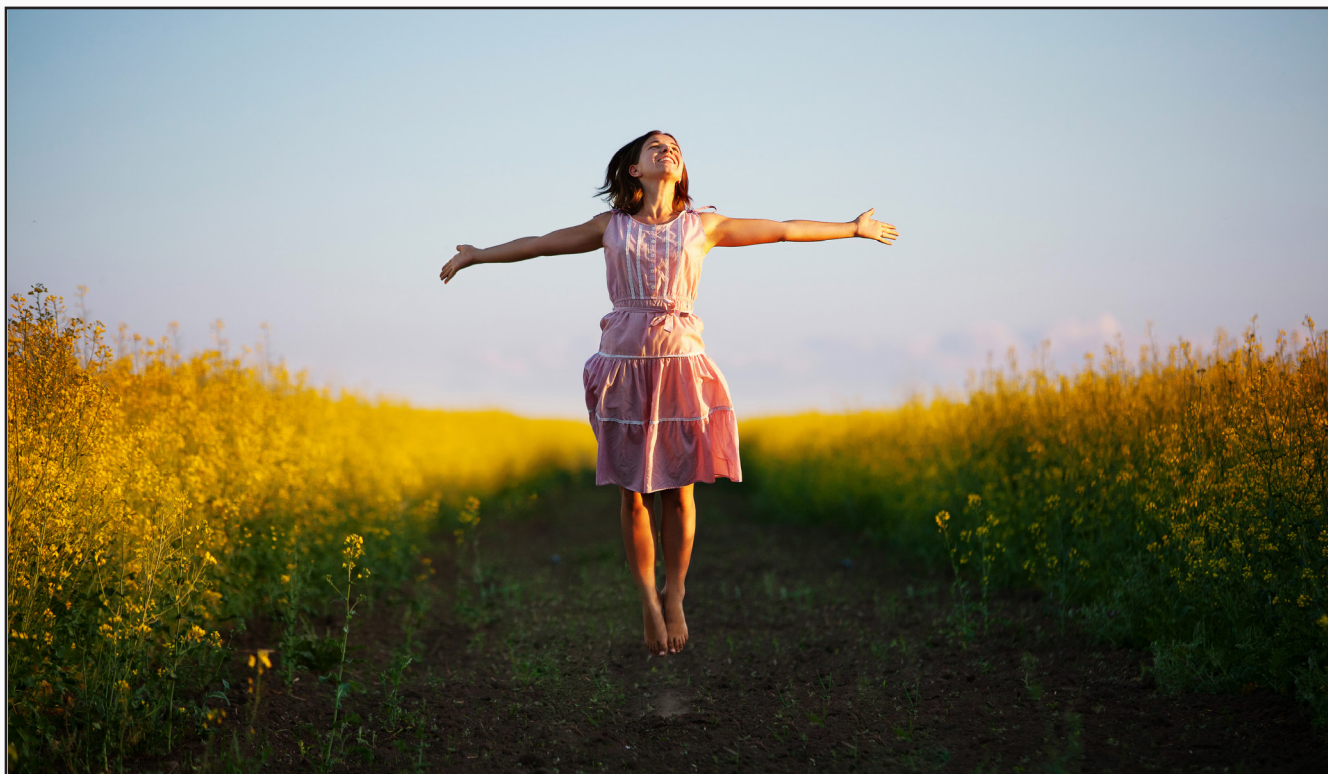
prasidėjo laikas, kurio, drąsiai galima teigti, seniai laukėme visi. Laikas, pripildantis širdis grįžtančių paukščių klegėjimu, pirmųjų žiedų spalvomis, prapučiantis galvas šiltesnių vėjų dvelksmu. Neatsitiktinės ir kovo mėnesio datos – Žemės diena, pavasario lygiadienis, Gandrinės, Verbų sekmadienis, čia pat ir Velykos... Šios datos atgręžia žmogų vėl į gamtą, primena, kad net ir labiausiai civilizuotoje visuomenėje gyvenantis žmogus tebėra priklausomas nuo gamtos ciklų, veikiamas jos natūralaus ritmo.

Kovo mėnesį galima būtų pavadinti ir kultūros atgimimo periodu – būtent kovą minimos Tarptautinės rašytojų, poezijos, teatro, frankofonijos dienos. Taip pat šį mėnesį pažymima lietuvių kultūrai reikšminga Knygnešio diena. Visas šias datas tarsi vainikuoja kovo 20-ąją minima Tarptautinė laimės diena. Galima ir čia ieškoti sąsajų tarp gamtos ir žmogaus vidinių ritmų, kurie, atrodo, sutampa.

Šiame pavasario numeryje pavyko įgyvendinti ir seniai planuotą idėją – pakalbinti vieną iš organizacijos „RAUDONOS NOSYS Gydytojai klounai“ savanorių. Kalbėjome, tiesa, ne apie pavasarį, bet problemos ir skausmas – irgi gyvenimo dalis.

Linkime visiems šviesaus, viltingo pavasarėjančio laiko. Tegu gamtos atbudimo džiaugsmą stipriai įvairiaspalviai margučių raštai, puodelis pirmosios medžių sulos, nedrąsi medžių žaluma ilgėjančios dienos šviesoje.

Redakcija

Amžinasis klausimas: kas yra laimė?

Kovo 20 d. minima Tarptautinė laimės diena. Įvairiuose šaltiniuose galima rasti labai daug faktų apie laimę, bet tiesa ta, kad laimę kiekvieną dieną turime kurtis ir kurti patys. Uždavėme apie tai kelis klausimus mūsų bendruomenės nariams – ir mokytojams, ir mokiniams.

Klausimai

1. Ar jaučiatės laimingas / laiminga? Kodėl?
2. Kaip manote, kokie dalykai apskritai sudaro žmogaus laimę?
3. Ką patartumėte mūsų bendruomenės nariams, kurie šiuo metu nesijaučia laimingi?

Mokytojo Vytauto Kavaliausko atsakymai

1. Jaučiuosi laimingas, nes mano gyvenime daug pozityvių dalykų. Esu sveikas, dirbu mėgstamą darbą, gyvenu įdomų, dinamišką gyvenimą.

2. Mano nuomone, jeigu trumpai reikėtų parašyti laimės formulę, ji būtų: Laimė = (Tai, ką turi) – (Kokie tavo lūkesčiai). Turime du svarbius laimės komponentus. Vienas iš jų „tai, ką turi“, tačiau teisingiau būtų sakyti – „ką, savo manymu, tu turi“. Ar vertini tai, kad esi sveikas? Kad turi, ką šiandien valgyti ir švaraus vandens atsigerti bei nusiprausti? Ar tave džiugina, kad šiandien šviečia saulė? Kuo labiau pastebėsi, kiek daug turi, tuo laimingesnis būsi.

Kitas komponentas – lūkesčiai. Galbūt nori gerokai daugiau uždirbti, turėti naujausią telefoną, gerą mašiną, verslą ar puikią figūrą, būti populiarius. Gal tiesiog nori gyventi kito žmogaus gyvenimą, kuris atrodo tobulas. Kuo daugiau nori šiuo metu turėti, tuo menkesni atrodo jau turimi dalykai ir tuo mažiau laimingas būni.

3. Šiuo metu mes turime lūkesčių, kurių negalime įgyvendinti: susitikti su draugais, aplankyti gimines, pamatyti kitus mūsų mokyklos bendruomenės narius ir t.t. Šie lūkesčiai bent jau kol kas lieka neįgyvendinami, todėl mūsų laimė mažėja. Koks sprendimas? Labiau atkreipti dėmesį ir džiaugtis

tu, ką turime. Kiekvienas pagalvokime, kuo galime pasidžiaugti. Šie laikai sukuria ir privalumų, pavyzdžiui, dėl karantino nereikia vykti į mokyklą, todėl galima pusvalandžiu ilgiau pamiegoti, mokiniai daug dirba su kompiuteriu, todėl praktikuojasi darbui po mokslų (nemažai daliai darbų reikalingas kompiuteris), ilgėja dienos, oras pamažu šyla, esame sveiki ir t.t. Skirkime laiko įvertinti, kiek daug mes turime, netgi ir šiuo metu.

Mokytojos Loretos Stasiulaitienės atsakymai

1. Taip, jaučiuosi laiminga, nes man brangūs žmonės yra sveiki, galiu užsiimti norima veikla. O jei kurios nors veiklos dabar negaliu padaryti, tai visuomet galima susigalvoti ką nors naujo.

2. Manau, kad žmogus pirmiausia laimingas gali būti tada, kai nustoja kelti neįgyvendinamus sau uždavinius, o pradeda džiaugtis kiekviena akimirka ir pamilsta save. Svarbu būti ne tobulu žmogumi, o tiesiog – ŽMOGUMI.

3. Geriausias vaistas nuo visko – veikla. Tad skaitykite, vaikščiokite, gaminkite, klausykitės muzikos, bendraukite, žaiskite, pažinkite, šypsokitės! Džiaukitės gyvenimu!

Paulos (I g) atsakymai

1. Kai mano draugai ir šeima yra sveiki ir laimingi, tada ir aš esu laiminga.

2. Taip, jaučiuosi laiminga.

3. Ne visada žiūrėti tik į save, pvz., jei aš padedu kitiems ir jiems pasidaro geriau, tada ir aš jaučiuosi laiminga.

Atėnės (I c) atsakymai

1. Aš šiuo metu jaučiuosi laiminga. Nors dabar yra karantinas ir negaliu su draugais susitikinėti, tačiau praleidžiu daug laiko su savo šeima ir tai man kelia džiaugsmą.

2. Kiekvienam žmogui skirtingi dalykai teikia laimę. Vienam laimę atneša laikas, praleistas su draugais, kitam laimė – tai būti vienam laukinėje gamtoje ir grožėtis ja. Bet, manau, pagrindiniai dalykai, kurie teikia žmogui laimę – tai šeima, draugai, meilė ir gerai praleistas laikas.

3. Patarčiau dažniau bendrauti su draugais, nežiūrėti į viską negatyviai, atrasti daugiau pozityvumo savo gyvenime ir pasitikėti savimi.

Mato (I c) atsakymai

1. Taip, laimingas, nes turiu nuostabią šeimą, turiu viską, ko man reikia.

2. Manau, tam, kad žmogus būtų laimingas, jam reikia kitų žmonių palaikymo, meilės.

3. Patarčiau palaikyti gerus santykius su šeima, susirasti kad ir kelis, bet tikrus draugus.

Akvilės (I g) atsakymai

1. Ne, nesijaučiu laiminga dėl mokyklos atmosferos.

2. Laimę teikia laiko leidimas su draugais arba šeima.

3. Kitiems patarčiau leisti daugiau laiko darant tai, kas patinka.

Taigi būkime sveiki ir laimingi, džiaukimės paprastais dalykais bei nepamirškime padėti kitiems pasijusti laimingiems.

Parengė Adrija Subačiūtė, Emilija Stankauskaitė, I c

Abiturientų Šimtadieniui nuaidėjus

Šiomet šis tradicinis renginys, vykęs vasario mėnesį, atrodė ne visai tradiciškai, kaip ir daugelis kitų organizuotas nuotoliniu būdu. Apie praėjusios šventės organizacinius rūpesčius, scenarijaus idėją kalbinome vienuoliktokes Eleonorą ir Pauliną, o renginio įspūdžiais pasidalijo keletas dvyliktokų.

Eleonora, III D

Scenarijaus idėja buvo Dominyko, tačiau visa teatro grupė prisidėjo prie jos tobulinimo ir idėjos vystymo. Scenarijus buvo bendras, todėl visos dvyliktos klasės turėjo matyti panašius renginius, bet, žinoma, dėl skirtingų vedėjų bei nevienalytės pačių klasių sudėties kelios renginio vietos ir pats organizavimas galėjo skirtis.

Scenarijaus idėja buvo apie tai, kad dvyliktokai dažnai mano, jog tobuli rezultatai parodo „tikrąjį“ žmogaus protą ir intelektą. Tačiau mes norėjome pabrėžti, kad informaciją yra svarbu ne išmokti / iškalti, o mokėti ją pritaikyti realiomis gyvenimo sąlygomis.

Kadangi kuriant scenarijų dar nebuvo aišku, ar galima jį bus rodyti gyvai, ar tik nuotoliniu būdu, visos idėjos turėjo būti pritaikomos abiem atvejams, todėl renginį organizuoti nuotoliniu būdu buvo nesunku. Nors buvo kilę įvairių trukdžių jam ruošiantis, visi stengėsi, kiek galėjo ir kiek leido galimybės.

Paulina, III D

Scenarijus sukosi apie tai, kad iš tiesų 100 dienų nėra vienoks ar kitoks nuosprendis, jog tai nėra nei pradžia, nei pabaiga, o tiesiog pasirinkimas. Turime dėkoti likimui, kad esame ten, kur esame, ir toliau žaisti tokią savotišką loteriją.

Tiesą sakant, Šimtadienis scenoje turėjo atrodyti kardinaliai kitaip nei tas, kurį regėjo abiturientai ir jų mokytojai nuotolinio renginio metu. Bet mes stengėmės, kiek galėjome, šventę vis tiek padaryti nors kiek ypatingą.

1. Kuo buvo išskirtinis / įdomus būtent toks – nuotolinis – renginio formatas?

2. Ar renginys atitiko Tavo lūkesčius?

3. Kokios emocijos po jo? Kas įsiminė labiausiai?

1. **Skaidrė, IV A:** Šis renginio formatas buvo įtraukiantis. Liūdna, kad negalėjome matyti visų savo kartos draugų, bet suprantama, kad toks formatas buvo pasirinktas dėl techninių priežasčių. Džiugu, kad organizatoriai šį renginį pavertė žaidimu ir todėl abiturientai galėjo ne tik pasyviai stebėti, bet ir patys dalyvauti jame.

Arnas, IV E: Pats Šimtadienis turėjo tikrai unikalią, didelio potencialo koncepciją, tačiau renginio organizavimas turėjo nemažai trūkumų. Vienas tokio formato minusų tai, jog renginys buvo trumpokas. Daug mano bendraklasių užsiminė, jog renginys galėjo būti ilgesnės trukmės, nes ta valanda skaitmeninėje erdvėje praėjo ganėtinai greitai, palyginus su valanda gyvo pasirodymo. Antra problema buvo tai, jog vedėjai pasirodė formalūs, rodos, jie tik skaitė scenarijų, o ne nuoširdžiai vedė renginį. Taip pat trūko scenarijaus vientisumo – pati tema buvo „Ištrūk“, tačiau nepajaučiau to ištrūkimo, galutinio renginio rezultato. Renginio pabaiga buvo prasta. Pasibaigus renginiui vedėjai tiesiog pasišalino, o vaizdo susitikime esantys žiūrovai nesuprato, jog renginys jau baigėsi. Geras penkias minutes eteryje tvyrojo nesupratimas – ar jau galima išeiti? Ar dėkoti kam nors? Ar dar kas nors bus? Manau, jog šio Šimtadienio Achilo kulnas buvo jo pabaiga. Taigi, renginio unikalumas, mano nuomone, buvo jo trūkumai – jų buvo nemažai, lengvai pastebimi net neįdėmiai žiūrint.

Joana, IV C: Buvo įdomu išbandyti naują formatą.

Samanta, IV E: Buvo įdomu ir linksma matyti 11-okus, įkūnijančius mūsų mokyklos abiturientus.

Danielė, IV E: Nesitikėjau, kad pavyks taip įdomiai sukurti net ir nuotoliniu būdu.

2. **Skaidrė:** Manau, jog visi norėjome gyvos Šimtadienio šventės, bet akivaizdu, jog tai nebuvo įmanoma. Nematau prasmės lyginti šių metų su kitais, kadangi situacija buvo neįprasta. Tad, žinodama tai, kokiomis sąlygomis dirbo vienuoliktokai, esu labai patenkinta!

Arnas: Asmeniškai aš tikėjauosi daugiau iš šio renginio. Kai kurie vienuoliktokai perspėjo, jog bus geriau, jeigu būsiu pesimistas. Tačiau žinojau, jog ši vienuoliktokų karta yra tikrai labai talentinga, todėl maniau, jog čia tiesiog jų baimė prieš pasirodymą. Bet, tiesą sakant, man reikėjo į juos įsiklausyti.

Pats didžiausias trūkumas man ir daugeliui kitų žmonių buvo scenarijus, ypač jame pavaizduoti mokiniai. Didelės dalies mano pažįstamų nuomone, beveik visi pavaizduoti 12-tokai nebuvo nusipelnę tokios garbės, o tie, kuriuos norėjosi pamatyti, nebuvo pavaizduoti arba jie buvo tik paminėti. Viena mano draugo žodžiais, žmonės, pavaizduoti scenarijuje, buvo tiesiog „neaktualūs“. Mažiau kam kliuvo scenarijaus siužetas. Buvo tikrai juokingų ir įdomių dalių, tačiau man trūko atomazgos, pabaigos ir veikėjų charakterio plėtojimo. Galiausiai nesupratau, ar išvis veikėjams pavyko ištrūkti. Jeigu pavyko, tai kaip? Kokios buvo jų motyvacijos? Kokios pasekmės laukė, jeigu ištrūkti nepavyktų? Apskritai man trūko aiškaus siužeto ir ištikimybės temai.

Joana: Labai didelių lūkesčių neturėjau, nes nežinojau, ko tikėtis, tai, galima sakyti, kad atitiko.

Samanta: Visiems ši šventė buvo kitokia savo formatu nei anksčiau rengiami Šimtadieniai. Nors renginys ir neatitiko mano lūkesčių, tačiau vis tiek manau, kad 11-tokai pasistengė padaryti viską, kad ši šventė būtų įsimintina.

Danielė: Taip! Buvo labai įdomu ir linksma.

3. Skaidrė: Viso renginio metu šypsojaisi, po jo nuotaika visą dieną nebekito. Labai džiaugiuosi, kad net sėdėdami namuose turėjome šventę, bet, aišku, ši kartą ir nuo mūsų pačių priklausė, kiek tos šventinės nuotaikos susikursime sau.

Labiausiai įsiminė ne tiek kuri nors užduotis, bet mūsų klasei renginį vedę vienuoliktokai Dominykas, Paulina ir Eleonora, kurie tikrai teatrališkai ir profesionaliai atliko savo darbą.

Arnas: Labiausiai įsimintina ir geriausia Šimtadienio dalis – užduotys dalyviams. Jokio ankstesnio Šimtadienio renginyje nėra to buvę, o tokia inovacija patiko visiems dalyviams. Tai padarė renginį jaukesnį, labiau artimą. Siūlau tokias užduoteles palikti net ir ateities Šimtadienių renginiuose. Mano galutinis verdictas – šis Šimtadienis mane maloniai nustebino. Nors scenarijus galėjo būti kokybiškesnis ir tvarkingiau parašytas, jo (kartais labai kritinius) trūkumus kompensavo tikrai jaukus ir linksmas dvyliktokų įtraukimas į renginį.

Joana: Labiausiai įsiminė vaizdo įrašas su visų mūsų prisiminimais. Sukėlė nostalgijos jausmą.

Samanta: Labiausiai įsiminė klasės draugų vaikystės nuotraukos.

Danielė: Padarė įspūdį mano klasės draugų vaikystės nuotraukos ir fizikos mokytojo užduotis.

Interviu parengė Agnė Matulionytė, Otilija Smelevičiūtė, I d, Kamilė Šimaitė, I e

Bonjour. Je suis français

(Sveiki. Aš esu prancūzas)

Kovo 20 diena kasmet minima kaip Tarptautinė frankofonijos diena. Ši data skirta pagerbti ir populiarinti vienai gražiausių pasaulio kalbų bei frankofoniškajai kultūrai.

Kalbinome prancūzų mokytoją Aną Baranovskąją.

1. Kaip Tarptautinė frankofonijos diena yra minima pasaulyje ir Lietuvoje?

Kovas Lietuvoje, kaip ir visame pasaulyje – Frankofonijos mėnuo. Frankofonija simbolizuoja bendrystę, solidarumą ir taiką per prancūzų kalbą. Tiek pasaulyje, tiek Lietuvoje Frankofonijos dienomis vyksta įvairiausi kultūriniai, muzikiniai, pramoginiai renginiai, kurių metu galime atrasti ir naujai pažinti kultūras, vienijamas prancūzų kalbos.

2. Kaip manote, kodėl pasaulyje bei Lietuvoje žmonės renkasi mokytis prancūzų kalbą?

Manau, todėl, kad tai kalba, kuria kalbama visame pasaulyje. Prancūzų kalba yra oficiali Europos ir jos institucijų kalba, ja kalbama Jungtinių Tautų, UNESCO, NATO, Tarptautinio olimpinio komiteto, Tarptautinio Raudonojo Kryžiaus ir kt. organizacijose. Taip pat prancūzų kalba yra kultūros kalba, mados, prabangos prekių kūrimo, techninių laimėjimų, komercijos, žemės ūkio ir maisto pramonės sričių kalba. Tai yra antra dažniausiai vartojama kalba internete.

3. Gal galite pasakyti Jums įdomesnių faktų apie prancūzų kalbą?

Mokantis prancūzų kalbos vertėtų pasimokyti ir prancūziškų gestų, nes kartais prancūzai daugiau pasako jais nei žodžiais. Prancūzų kalba viena, tačiau kaip lietuviai, taip ir prancūzai gali kalbėti labai skirtingai, priklausomai nuo šalies regiono. Prancūzai vartoja labai įdomius posakius, pvz., mes kalbamės „akis į akį“, o jie „galva į galvą“; kai mums patinka maistas, mes sakome „gera virtuvė“, o jie – „geros lėkštės“. Prancūzų kalba įdomi ir sužadinanti smalsumą, tačiau kartais reikia pagyventi tarp tikrų prancūzų tam, kad suprastumėme, kokia iš tiesų tai žavi kalba.

Faktai apie prancūzų kalbą

80-iai milijonų žmonių prancūzų kalba yra gimtoji. Prancūzų kalba yra oficiali kalba 29-iose šalyse, tokiose kaip Prancūzija, Belgija, Kanada, Liuksemburgas, Šveicarija, Kongas, Malis, Senegalas, ir ja kalbama visuose žemynuose.

Tai yra ketvirta plačiausiai vartojama Europos Sąjungos gimtoji kalba.

Manoma, kad 2050 m. prancūziškai kalbančiųjų skaičius pasieks 700 milijonų, daugiausia Afrikoje.

Apie 45% šiuolaikinių anglišku žodžių yra kilę iš prancūzų kalbos.

„E“ yra labiausiai paplitusi raidė prancūzų kalboje.

Šaltiniai

<https://www.languagecoursesuk.co.uk/french-language-facts/>

<https://www.fluentu.com/blog/french/french-language-fun-facts/>

Parengė Kamilė Šimaitė, I e

„Raudonos nosys“ – savanoriai, praskaidrinantys žmonių gyvenimą

Kovo 18 d. – Tarptautinė raudonos nosies diena. Turbūt visi esame girdėję apie šią tarptautinę organizaciją. Idėja prajuokinti mažuosius ligoniukus, pakelti jiems nuotaiką, kad greičiau sveiktu, 1988 m. gimė britų humoristams. Susibūrę kartu jie sukūrė vaikams skirtą programą ir prisilipdę raudonas nosis patraukė per ligonines. Linksmą sumanymą netruko nusižiūrėti kitų šalių geranoriškai ir norintys vaikus džiuginti žmonės.

„RAUDONOS NOSYS Gydytojai klounai“ Lietuvoje – organizacija, kuri savo darbą pradėjo 2010 metais. Organizacijos steigėjos Indrė Vileitė bei Viltautė Žemelytė būdamos dar studentės sugalvojo projektą, kurio tikslas – meninėmis priemonėmis praskaidrinti sergančiųjų kasdienybę. Pirmieji aktorių savanorių vizitai vyko Vilniuje, Vaikų ligoninėje Santariškėse. Nors į pirmuosius klounų vizitus medicinos personalas žiūrėjo skeptiškai ir atsargiai, labai greitai visi suprato, kokią naudą tai teikia, kiek daug džiaugsmo atneša visiems, kaip smarkiai sumažėjo streso lygmuo patiems ligoniukams. Tapo aišku, kad šis klounų vizitavimas ligoninėje negali baigtis, o lankomų gydymo įstaigų skaičius nuolat augo, taip suteikiant sergantiems vaikams nuolatinę juoko ir šypsenų dozę!

Tapo aišku, kad šis klounų vizitavimas ligoninėje negali baigtis, o lankomų gydymo įstaigų skaičius nuolat augo, taip suteikiant sergantiems vaikams nuolatinę juoko ir šypsenų dozę!

Pakalbinome vieną iš šios organizacijos narių Eglę Stasiulytę.

Kaip sužinojai apie šią organizaciją? Kaip įsijungei į ją?

Prieš dešimt metų mano sesė atsiuntė man straipsnį, kur buvo parašyta, jog „Raudonos nosys“ ieško naujų žmonių savo komandai. Iš pradžių abejoju, bet kažkodėl nuėjau. Na, būna toks jausmas, kai nežinai kodėl, bet vis tiek padarai. Taigi aš atėjau į tą atranką ir galvojau, jog turbūt nepateksiu, nes klounada iš tikrųjų nėra paprastas dalykas. Po keturių dienų kai kurie gavo laiškus su pasiūlymu prisijungti prie komandos. Aš tikrai maniau, jog negausiu laiško, nes atrodė, kad man visai nesisekė, bet gavau ir taip prisijungiau prie šios organizacijos.

Kokių profesijų žmonės ateina savanoriauti „Raudonoje nosyje“?

Kai aš atėjau pas juos, tuo metu Lietuvoje nebuvo tokių cirko ar klounados bendruomenių, tad organizatoriai neprašė iš norinčiųjų dirbti šioje bendruomenėje meninio išsilavinimo. Tuo metu aš studijavau teatro edukologiją ir tai buvo mano privalumas, bet jeigu nebūčiau ten studijavusi, vis tiek būčiau galėjusi bandyti ir eiti į perklausas. Dabar pas mus ateina žmonės, kurie yra pabaigę kokią nors meno specialybę ar bent kiek nors susiję su scenos menu. Taigi pačioje pradžioje buvo galima ateiti ir pradėti „nuo nulio“, bet dabar tokių žmonių ateina vienetai, nes organizacija jau turi įdirbį ir juda tik į priekį.

Dėl kokių priežasčių pati įsijungei į tokią veiklą?

Tuo metu, kai sužinojau apie šią organizaciją, tiksliai nežinojau, ką noriu veikti gyvenime, išskyrus tai, kad noriu prisidėti prie džiaugsmo kūrimo žmonėms. Norėjau teikti žmonėms geras emocijas ir džiaugsmą. Man buvo gera, kai kitiems gera, ir taip viskas sutapo, jog šioje organizacijoje atradau tai, kas tikrai man patinka.

Kiek laiko priklausai šiai organizacijai?

Dabar organizacijoje „Raudonos nosys“ dirbu 10 metų.

Su kokio amžiaus žmonėmis dirbate?

Mes dirbame su vaikais iki 18 metų ir senjorais.

Kokiose vietose dirbate?

Mes dirbame visoje Lietuvoje, tik su skirtingais projektais. Reguliariai lankomės didžiausiose Lietuvos ligoninėse Vilniuje, Kaune ir Klaipėdoje. Taip pat pagal galimybes lankomės mažesniuose miestuose ir miesteliuose: Alytuje, Panevėžyje, Druskininkuose ir kituose. Taip pat mes vykdome projektus, skirtus sanatorijoms. Taigi, esu buvusi daugumoje Lietuvos ligoninių ir sanatorijų. Tik dabar, karantino metu, mūsų veikla nevykdoma.

Kiek žmonių sudaro pačią organizaciją ir po kelis važiuojate į gydymo įstaigas?

Dabar komandoje turime 18 žmonių. Lankydami ligonines ar senjorų namus dirbame poromis, o projektuose (protinę negalią turintiems žmonėms ar reabilitacijos paslaugas gaunantiems vaikams) galime būti ir trise, ir keturiese.

Kaip vyksta Jūsų veiklos?

Papasakosiu apie mūsų veiklos principą, kai lankomės vaikų ligoninėse arba pas senjorus. Dažniausiai kontaktiniu būdu su žmonėmis dirbame apie 2 val. 30 min. Prieš tai turime 30 minučių apsirengti, parepetuoti, gal aptarti ką nors su partneriu ir pan. Po šio pusvalandžio mes jau pradėdame darbą palatose. Kaip vyksta pats susitikimas? Mes turime tokią nerašytą taisyklę, jog palatoje būname apie 7 min. Kartais būna, kad užsilaikome dar apie 3–4 min., tad galime ir 15 min. pabūti, priklauso nuo situacijos ligoninėje. Visada prieš pradėdami paklausiamo skyriuose, kiek tą dieną ligoninėje vaikų, kad galėtume pasiskirstyti tas 2,5 val. ir kokybiškai atlikti darbą. Pamenu, vieną kartą ateiname ir mums sako – šiandien ligoninė perpildyta, vaikai net koridoriuje gulėjo savo lovose, trūko vietų. Būna ir atvirkščiai. Ateini, o tau sako, kad visame skyriuje tik keturi vaikai. Mes prisitaikome, bet darbo laiko trukmė ligoninėje nesikeis.

Ar su visais vienodai yra dirbama? Ar veikla visada vienoda?

Ne, tikrai ne. Mes niekada nežinome, ar žmogus apskritai norės mus matyti, todėl niekada negalime iš anksto nuspėti, ką rodysime ar kalbėsime. Jeigu aš dirbu su žmogumi, su kuriuo dirbau anksčiau, tada mes turime savo paruoštukus, bet mūsų tos pačios scenos scenarijus gali kisti. Kai palatoje sutinki keturis mažamečius vaikus, žaidimo būdo ir kontakto ieškai vienokiu būdu. Tačiau tu gali ateiti į palatą ir ten bus septyniolikmečiai vaikinai, su kurias būdo bendrauti ieškosi visai kitokiu keliu. Tad, kaip ir sakiau, viskas priklauso nuo situacijos ir mes prisitaikome, juk mums svarbu tų žmonių savijauta. Jeigu mes matome, kad žmogus nenori bendrauti, tai būna, kad ir išeiname. Žmonės gulėdami ligoninėse praranda privatumą ir asmeninį pasirinkimą, nes negali pasakyti, kad gydytojas dabar neateitų į palatą, todėl kartais tas mūsų išėjimas – geriausias sprendimas. Taigi, mūsų veikla kiekvieną kartą skirtinga.

Ar galėtum papasakoti kuo nors įsiminusį įvykį savanoriaujant?

Reikia pagalvoti... Jų buvo tiek daug, kad negaliu išsirinkti. Na, vienas man tikrai paliko įspūdį. Kažkada lankėmės traumatologijos skyriuje ir užėjome į palatą, kur turėtų būti dvi lovos, bet vienos nėra. O kitoje guli mergina, kuriai jau, atrodo, apie aštuoniolika. Prie lovų dažniausiai būna spintelės. Taigi toje vietoje, kur lovos nebuvo, ant spintelės stovėjo didelė gėlių puokštė. Mes, pamačiusios tą puokštę, pradėjome merginą erzinti: „Na, tai kas atnešė? Kas tokias gėles padovanojo?“ O mergina atsako: „Čia ne man, čia ne man!“ Aš matydama reakciją bandžiau spėti: „Tai jau vaikiną turi, matyt?“ O ji vėl: „Ne, ne, čia mano kaimynei vyras, kuris ją partrenkė, atnešė.“ Tuomet mes su drauge tik susižvalgėme ir reziūnavome: „Žinok, manėme, kad tau čia vaikinukas atnešė.“ Aš juk suprantu, kad ji nemeluoja, bet mes toliau vystome žaidimą, o ji vis kartoja: „Na, neturiu aš to vaikino. Aš jo neturiu, neturiu.“ Jau išeinant mums iš palatos, aš tiesiog šiaip sau mestelėjau: „Linkėjimai Tomui“. Išgirdau apstulbusios merginos klausimą iš lovos: „Iš kur tu žinai jo vardą?“ Taigi, pataikiau!! Štai dėl tokių akimirkų mes ir dirbame. Manau, jog tai vienai akimirkai ji pamiršo, kad serga ar yra ligoninėje. Ji patyrė stiprią emociją čia ir dabar. Mano manymu, mūsų tikslas ir yra truputėlį praskaidrinti būtent šią gyvenimo akimirką.

Parengė Liepa Samulionytė, I b